

[Ole Espersen]

I øvrigt bør vi naturligvis have i tankerne, at prisstoploven af fællesmarkedsgrunde ikke kommer til at vedrøre landbruget, og derfor er det rimeligt, at man går frem på den måde, som socialdemokratiet har foreslået.

Hr. Poul Schlüter, som jeg gerne vil vende tilbage til, havde naturligvis fuldstændig ret i én ting, og det er, at vi er på vej ind i 1980'erne. Vi er oven i købet så stærkt på vej, at når vi mødes næste gang, så er vi inde i 1980'erne. Jeg vil gerne på vor gruppes vegne tilsige et samarbejde i det næste årti med henblik på løsningen af de problemer, vi da møder. Men når vi går ind i et nyt årti, var det måske rimeligt at overveje, om nye tanker ikke skulle have mulighed for at præge den politik, vi skal føre i dette nye årti.

Nu skal man ikke gå for hurtigt frem, heller ikke i forhold til det parti, jeg specielt henvender mig til; men det er nu 35 år siden Christmas Møller efter sin hjemkomst fra London udtalte følgende:

»Jeg mener, at et sandt demokrati ikke alene kan gennemføres ved politisk demokrati, men også kræver økonomisk demokrati. De store private formuers og de store private indtægters tid er forbi. Privatinitiativet kan kun bevares, hvis det går i samfundets tjeneste og de indtjente midler ikke bruges til at berige nogle enkelte, men til at hæve levestandarden for os alle med henblik på at konsolidere virksomhederne, med henblik på at udvide dem og skabe arbejde.«

Vi er i min gruppe enige med denne fremsynede konservative politiker, og vi håber, at det er tanker, der vil komme til at præge det arbejde, der skal gøres her i dette ting i 1980'erne.

Ellemann-Jensen (V):

Hr. Ole Espersen bebrejder venstre, at venstre nu fører en klar oppositionspolitik. Men så er det da nok værd at minde hr. Ole Espersen om, at det er socialdemokratiet, der har opgivet det brede samarbejde. Og hvad har man fået i stedet for det brede samarbejde, man har opgivet? Ja, man har fået den situation, som vi ser i dag, at socialdemokratiet, at regeringen står alene. Det har jo stået klart under forhandlingerne, at regeringen står alene med sin politik. Det er altså socialdemokratiet, der har opgivet det brede samarbejde. Det er tydeligt, at regeringen ikke

har ønsket at forhandle, og derfor står socialdemokratiet og regeringen i dag i den besynderlige situation, at med hensyn til en lang række af de ting, man ønsker at føre igennem, består den stamme, man har fået etableret, af socialdemokratiet og SF. SF er jo i det hele taget blevet en hovedhjørneste i den meget skrøbelige politiske konstruktion, som statsministeren klynger sig til nu.

Regeringen har ikke været til at få i tale i forhandlingerne om denne såkaldte helhedsløsning. Regeringens oprindelige oplæg var jo især bygget på de to ØD-forslag og på en lang række erhvervsfjendtlige skatter, og på det tidspunkt, hvor man omsider trak det ene ØD-forslag bort, ophørte regeringen med at føre forhandlinger overhovedet. Der blev ikke forhandlet derefter, og regeringen var ikke til at få i tale. Derfor har man fået det resultat frem, som nu skal hales igennem med spredte og skræmte og små og splittede flertal. Derfor har man fået en situation frem, som man ikke vil kunne bygge videre på, og som man ikke vil kunne regere på, når man om formentlig forholdsvis kort tid skal til at supplere det, man får igennem i dag.

Når hr. Ole Espersen taler om, at der skal nye tanker frem i 1980'erne, så vil jeg sige tak. Det ser vi frem til med forventning. Der er i hvert fald ikke lagt nye tanker frem fra socialdemokratiet i den helhedsløsning, vi behandler her.

Så siger finansministeren som svar på hr. Christophersens forundring over, at det er budtgetdepartementet, der har måttet levere tal til at sminke regeringens helhedsløsning med, at det økonomiske sekretariat jo så sandelig også har været inde i billedet, for de har svaret på de spørgsmål, vi har stillet i det politisk-økonomiske udvalg. Jo tak, hvad er det for svar, vi har fået? Hver eneste gang vi har spurgt om et eller andet, har vi fået at vide: det dér er ikke nogen relevant problemstilling, det kan der ikke svares på. Eller: det dér er alt for vanskeligt, der skal bygges alt for mange forudsætninger op. Vi har ingen svar fået.

Derfor er der nogle af os, der har måttet gå ud i byen og ved gode venners hjælp stille nogle regnestykker op selv, og finansministeren var så venlig at kommentere et regnestykke, som jeg har lagt navn til. Desværre har finansministeren åbenbart ikke læst mine